

*Un safari
d'aventura...*

JAY JAY BURRIDGE

SUPERSAURS

L'ESTEGOBRUIX

Estrella Polar

JAY JAY BURRIDGE

SUPERSAURS

L'ESTEGOBRUIX

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

Títol original: *The World of Supersaurs. The Stegosorcerer*
© del text i de les il·lustracions: Supersaurs Limited, 2018
Il·lustracions de Chris West & Jay Jay Burridge
Publicat originalment a la Gran Bretanya el 2018 per Supersaurs,
un segell de Bonnier Zaffre, Londres

Supersaurs app copyright © Supersaurs Limited, 2017

© de la traducció: Anna Puente Lluçà, 2018
© de les característiques d'aquesta edició: 2018, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2018

ISBN: 978-84-9137-554-8
Dipòsit legal: B. 10.263-2018
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Arribada amb vaixell

~ la mascota de bord ~

Port de Mombasa, Kenya, any 1932

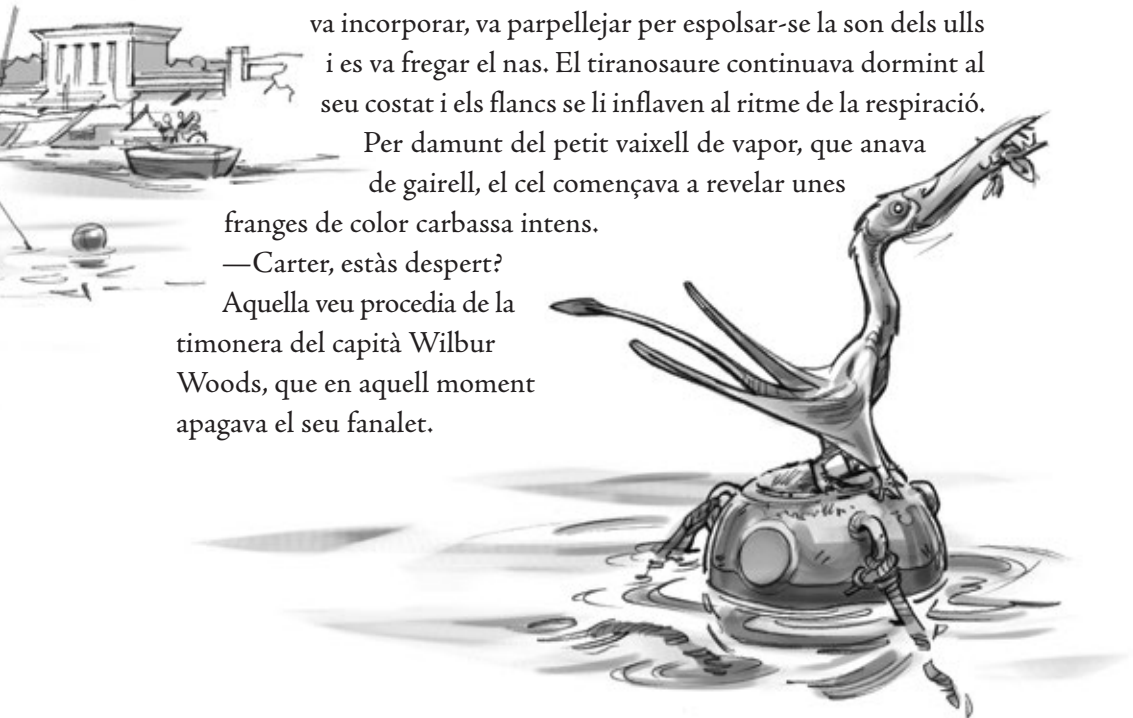
En Carter Kingsley es va despertar d'un sobresalt damunt d'un garbuix de plomes. L'*Orca* estava ancorada allà on el supervisor del port els havia ordenat, lluny de la costa per evitar problemes. Tot d'una, es va sentir un cop sec al casc de la nau. En Carter es va incorporar, va parpellejar per espolsar-se la son dels ulls i es va fregar el nas. El tiranosaure continuava dormint al seu costat i els flancs se li inflaven al ritme de la respiració.

Per damunt del petit vaixell de vapor, que anava de gairell, el cel començava a revelar unes

franges de color carbassa intens.

—Carter, estàs despert?

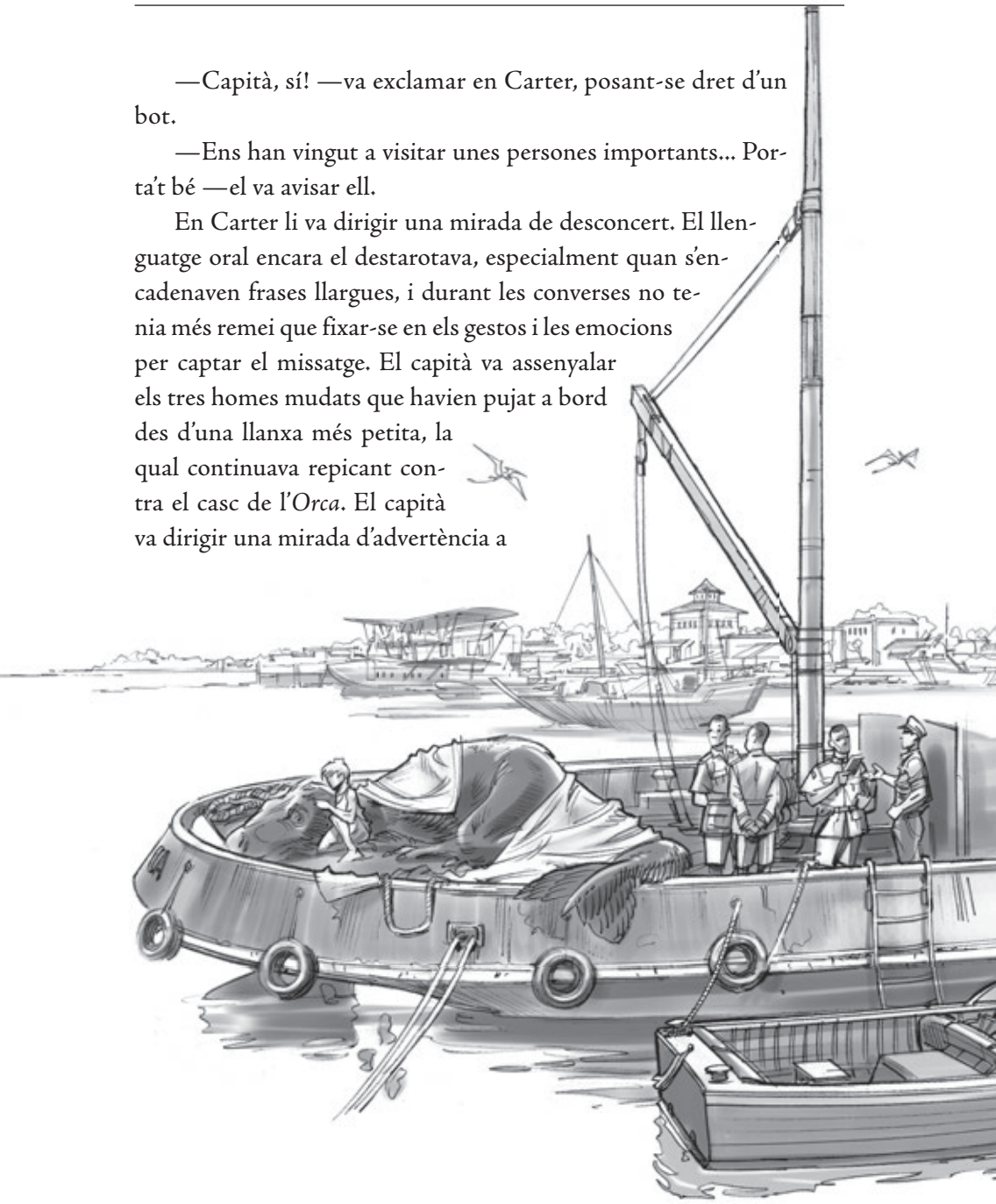
Aquella veu procedia de la timonera del capità Wilbur Woods, que en aquell moment apagava el seu fanalet.

—Capità, sí! —va exclamar en Carter, posant-se dret d'un bot.

—Ens han vingut a visitar unes persones importants... Porta't bé —el va avisar ell.

En Carter li va dirigir una mirada de desconcert. El llenguatge oral encara el destarotava, especialment quan s'encadenaven frases llargues, i durant les converses no tenia més remei que fixar-se en els gestos i les emocions per captar el missatge. El capità va assenyalar els tres homes mudats que havien pujat a bord des d'una llanxa més petita, la qual continuava repicant contra el casc de l'Orca. El capità va dirigir una mirada d'avertència a

en Carter per fer-li entendre que la situació era seriosa i va baixar lliscant els graons esquerdatats que conduïen a coberta. Els tres homes es van quedar quiets uns instants, observant en Carter. Tot seguit, el més alt va fer una salutació militar i va allargar un feix de papers al capità. En Carter els va tornar el salut, però ningú no li va fer cas.

—Bon dia, capità Woods. Ja hem revisat tota la documentació dels seus passatgers. Però li he de dir que aquest vaixell de càrrega encara presenta un petit problema.

L'home es va descordar el botó de la solapa de la jaqueta i en va treure un llibret fet pols. Amb gest sobreactuat, en va fullejar totes les pàgines, des de la primera fins a l'última, i en arribar al final el va tancar de cop.

—Aquest llibre és la llei. Hi consten la classe i el valor de tot el que entra al port de Mombasa. Com a gerent de duanes, la meva tasca és garantir que la llei es compleixi estrictament.

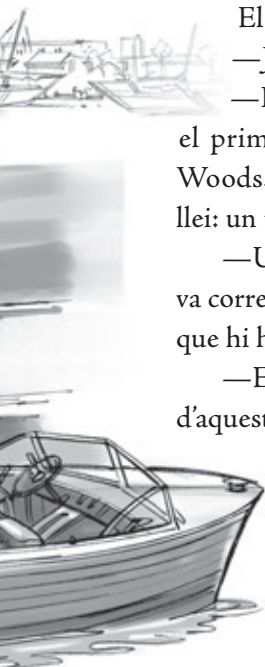
El capità Woods va assentir.

—Ja he atracat aquí moltes vegades, senyor.

—Potser sí —va respondre el gerent de duanes—, però aquest és el primer cop que arriba amb un saure salvatge importat, capità Woods. Concretament, un que no consta al meu llibre, és a dir, a la llei: un tiranosaure negre de Flores.

—Un tiranosaure nan atzabeja, procedent de l'illa de Flores —el va corregir el capità, que tot seguit va arronsar les espatlles—. Suposo que hi ha d'haver una primera vegada per a tot, oi?

—Efectivament. I també és la primera vegada que veig un saure d'aquesta espècie fora d'una gàbia i sense encadenar. Hi ha lleis relatives a aquestes circumstàncies, i és per això que el supervisor del port no permet que el seu vaixell atraqui. Amb quants passatgers va salpar? —va preguntar el gerent de duanes.

A continuació, va assenyalar en Carter, que va recular neguitosament cap a l'escalfor que desprenia el tiranosaure adormit—. Aquest és l'últim que queda?

Els dos homes que flanquejaven el gerent van riure per sota el nas, però llavors es van adonar que el seu superior no feia broma.

—Aquest nano és en Carter Kingsley, l'amo del tiranosaure —va explicar el capità.

El gerent de duanes va escrutar el nen amb menyspreu.

—Els tiranosaures estan reservats per a reis i emperadors, o per a déus immortals. No pas per a mocosos vestits amb parracs, capità Woods.

El capità va donar un cop d'ull a en Carter.

—El seu llibre, senyor... la llei... parla sobre les normes d'importació de saures salvatges, oi?

—Sí, senyor.

—Doncs veurà, resulta que aquest no és un saure salvatge —va respondre el capità—. És propietat d'en Carter. És la mascota de bord.

—La mascota de bord?

Els altres dos van tornar a riure, i aquesta vegada el gerent s'hi va afegir.

—Les mascotes es rebolquen per terra i van a buscar el pal que els llança el seu amo. Això és un tiranosaure salvatge que no consta al meu llibre de lleis, de manera que no té permís per entrar al port de Mombasa.

En Carter escoltava atentament la conversa entre els homes i intentava desxifrar-ne el significat. Normalment riure volia dir que algú estava content, però el capità no reia: alguna cosa no quadrava. A causa de les rialles escandaloses dels tres homes, el tiranosaure va obrir els ulls i va alçar el cap.

De cop i volta, es va fer el silenci.

En Carter va tustar el nas del tiranosaure i li va allisar algunes de les plomes que li havien quedat despentinades quan s'hi havia ajaçat al damunt.

El capità Woods va agafar una estaca rosegada, de la mida d'un pal de tanca de jardí, i la va allargar a en Carter.

—Jugar —va articular amb els llavis sense alçar la veu.

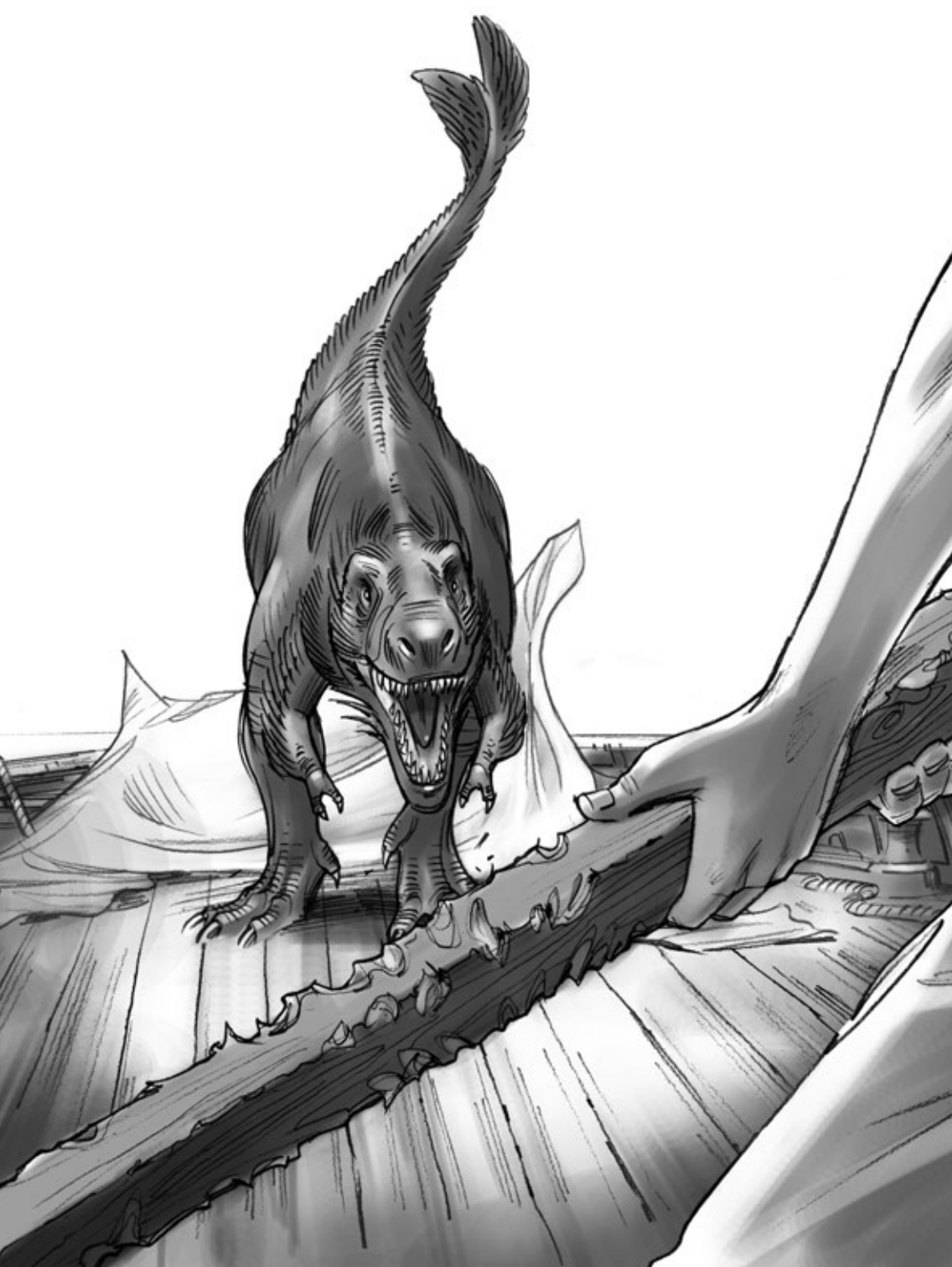
En Carter va entendre l'ordre. Va mirar els homes, que s'havien allunyat fins a l'altra punta de la coberta, es va tombar cap al tiranosaure i va deixar anar un xiulet. La reacció va ser instantània. La criatura es va posar dreta com va poder i va revelar tota la seva corpulència. Llavors va fer anar el cap amunt i avall, va obrir la boca i va començar a bavejar.

—Agafin-se bé —va avisar el capità als homes, assenyalant la barana de la nau, alhora que ell mateix s'enroscava a la mà una corda que penjava del pal major.

En Carter va fer giravoltar l'estaca un parell de vegades per damunt del cap abans de llançar-la al més lluny possible. Tothom va veure com queia a l'aigua amb un xipolleig.

El tiranosaure tenia els ulls clavats en l'estaca que acabava d'emergir a la superfície. En Carter va fer un altre xiulet estrident. Com si fos una molla premuda, la bèstia va saltar al mar i el vaixell es va balancejar amb tanta violència que els oficials de duanes van anar a parar a terra.

Quan l'*Orca* va haver recuperat l'equilibri i els homes ja tornaven a estar drets, el tiranosaure va tornar nedant, amb l'estaca a la boca, com un gosset que ha caçat un pal en un estany. En Carter es va abocar al caire i li va intentar estirar l'estaca, però ell la tenia ben agafada entre les dents esmolades.

—Deixa anar.

El tiranosaure va alliberar l'estaca i en Carter va sortir catapultat cap enrere.

Els oficials de duanes estaven bocabadats.

En Carter va tustar el nas del tiranosaure.

—Peix! —va exclamar tot seguit.

La bèstia es va submergir a l'aigua i va tornar a sortir a l'altra banda del vaixell.

—I ara què fa? —va preguntar el gerent de duanes, perplex.

—Pesca l'esmorzar —va respondre el capità Woods—. Els recomano que aquesta vegada s'agafin molt més fort: fer-lo pujar a bord és una mica complicat.

Els homes es van abraçar a la barana com si els hi anés la vida, amb els ulls esbatanats en veure com el tiranosaure nedava i es tornava a capbussar sota el vaixell. La superfície de l'aigua es va anar aplanant.

El capità Woods es va acostar a un cabrestant enorme que hi havia a la popa i en va agafar el mànec. En Carter es va quedar on era, immòbil, amb un braç enlaire, fins que el tiranosaure va treure el cap per darrere el vaixell amb alguna cosa immensa a la boca. El nen va abaixar el braç i el capità va fer girar el cabrestant. Una plataforma submergida es va alçar fins a la superfície de l'aigua.

La bèstia es va acostar a la plataforma amb la presa encara penjant de la boca, i s'hi va enfile. Els oficials de la duana, fent uns ulls com unes taronges, es van aferrar a la barana i van presenciar, fora de si, com el tiranosaure ascendia fins al vaixell i trepitjava la borda amb una esquitxada. Ansiós per fer-se el simpàtic, va abaixar el cap, es va acostar als oficials i va deixar caure la meitat posterior d'un peix immens als seus peus. Tots tres homes van fer tot el possible per allunyar-se'n, però la barana de la nau els tenia acorralats.

Llavors el tiranosaure va recular i es va espolsar l'aigua del damunt. Començant pel cap i acabant per la cua, una pluja de gotes diminutes es van desprendre del seu cos relliscós, i tot seguit la ruijada va fer el camí invers. Els arcs d'aigua de mar sortien disparats en totes direccions.

Quan va haver recuperat el volum esponjós original, la bèstia va mirar en Carter.

—Jeu —li va dir el nen.

El tiranosaure es va escarxofar allà mateix.

El capità Woods va somriure a en Carter amb els polzes alçats.

—Com anava dient —va fer el capità, adreçant-se als tres homes xops fins al moll de l'os—, aquest tiranosaure no és salvatge. —Aleshores va fer un senyal a en Carter perquè entengués la frase següent—: Carter, com es diu el teu tiranosaure?

—Barrut —va respondre en Carter—. Ell Barrut.

—Exacte —va dir el capità—. La seva mascota es diu Barrut. M'imagino que ara tot està en ordre perquè ens puguem apropar a la costa, oi?

